

den Betragtning maa søjes til, at saa skal al den Indtægt, der findes i Kommunerne regnes med, og her er det mærkeligt, at det gik man ikke fuldt ud til. Man blev staaende først ved at regne Halvdelen af Indtægten, men i 1867 saa man, at det kunde ikke en Gang opretholdes, man maatte gaa til den fulde Indtægt, hvad Ejendommene angik, og det er jo en Selvfølge, der følger med Kontingentsystemet som Grundlag for en Statsstat. Det kan ikke være andet; men det ærede Medlem kan ikke anføre dette som Bidnesbyrd om, hvad der i Virkeligheden havde været gældende over for Kommunebestyrelsen. Derimod erindrer det ærede Medlem om, at han havde taget Forslaget fra 1871, og det var fra hans Synspunkt set, et ganske fortrinligt Argument, at det var et Forslag, som jeg havde redigeret. Naar han saa kunde føre det i Marken imod mig, maatte jeg jo være aldeles slaaet. Det er jeg dog slet ikke. Sa ganske rigtig, det var et Forslag stillet af mig; medens andre Medlemmer af Venstre gik en anden Vej, vare vi nogle, som stillede det Forslag op, der i Hovedtrækkene nu er gengivet af det ærede Medlem. Naar nu det ærede Medlem spørger mig, hvorfor jeg har forladt dette Grundlag, dette Standpunkt, saa vil jeg dertil sige: jeg har egentlig aldrig betragtet det som noget Standpunkt. Det var et Forsøg paa at faa den Sag igennem, men om der er noget mere venstreligt i det ene eller i det andet Standpunkt, det har jeg aldrig været flog paa. Jeg har forsøgt at løse Spørgsmaalet ad den Vej i 1871, og da kom jeg til den Erfaring, at det var ikke en praktifabel Vej. Da jeg næste Gang fik fat paa Sagen, flog jeg ind paa en anden Vej, nemlig den som jeg syntes i Øjeblikket havde nogen Udsigt til at føre til et Resultat. Det er nu for Resten ikke alene dette, der er Grunden, at jeg ikke har anset den Vej for at være praktifabel, men jeg vil endvidere indrømme det ærede Medlem, at jeg turde i dette Øjeblik ikke tilraade Lovgivningsmagten at gaa den Vej, som jeg den Gang havde foreslaaet, og jeg skal let gøre Rede for Grunden. Der er ingen Tvivl om, at man ved at gennemføre den mellemkommunale Bestatning paa en saa radikal Maade, ved at tage den hele, eller om man vil $\frac{2}{3}$ af Skatteindtægten i Næringskommunen til Indtægt for denne Kommune, vilde komme til at gribe saaledes ind i Bestatningsforholdene i Kommunerne, at jeg turde ikke gøre det nu, medmindre jeg paa Forhaand havde Oplysninger om, hvilke Virkninger det vilde have paa Bestatningsforholdene og paa Forhold mellem Kommu-

nerne indbyrdes. Jeg har ikke tilstrækkelige Oplysninger derom, men jeg har paa Fornemmelsen, at dette Skridt vilde i mange Kredse virke ret revolutionært, og jeg er i alt Fald ikke i Stand til at kunne overse Virkningen deraf. Jeg har altsaa 2 Grunde, hvorfor jeg har ment ikke at burde fastholde mit tidligere Standpunkt: Dels mener jeg, at det er fuldstændig uigennemførligt, og dels tror jeg, at det vil virke paa en Maade, som de, der ere mest interesserede i at faa en fornuftig kommunal Bestatning, vilde være de første til at beklage. Endnu skal jeg tillade mig en Bemærkning, og det er den, at det ganske vist undrer mig noget at se netop det ærede Medlem føre Ordet for et Forslag af denne Bestaaffenhed; thi det ærede Medlem vil ikke være blind for, at et Forslag af denne Natur jo nærmest vil blive gennemført paa Landkommunernes Bekostning, det er der ingen Tvivl om. Og naar det ærede Medlem derfor siger, at det er et saadant godt gammelt Venstrestandpunkt, saa minder jeg det ærede Medlem atter om, at her er ikke Tale om et Venstrestandpunkt eller et Højrestandpunkt, men vi tale her om, hvad der i og for sig maa anses for at være fornuftigt, og for saa vidt det ærede Medlem mener, at et Venstrestandpunkt falder sammen med et Landhøstandpunkt, saa er hans Standpunkt ikke noget Venstrestandpunkt, men det er nu heller ikke min Mening. Derfor er det, jeg vil raade det ærede Medlem til ikke at bringe Begreberne Venstre og Højre i Forbindelse med denne Sag. Lad os se paa dette kommunale Spørgsmaal fra alle berettigede Interessers Synspunkt og saa søge at vælge det, som er det bedste. — Jeg vil endvidere gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg tror, at hvis han saa sit Forslag ført ud i Livet og praktiseret af Kommunerne, saa vilde han møde en Masse af Uvilje fra de kommunale Raads Side, naar de havde forsøgt at arbejde efter de Paragraffer, det ærede Medlem her har opstillet. Det vil let ses, at Maskineriet efter det Forslag, som Flertallet anbefaler, er overordentlig let overskueligt. Da det ikke drejer sig om, at de paagældende Skatteydere direkte blive interesserede i Ordningen, kan det hele jo ordnes mellem Kommunerne indbyrdes paa en overordentlig let Maade, og det er, som det vil ses, gjort ved en eneste Paragraf i Regeringsforslaget, nemlig § 7. Naar derimod det ærede Medlem skal den Vej, som han søger, altsaa komme til en Bestatning fra Næringskommunernes Side direkte til de skattepligtige, saa er det en Selvfølge, at saa bliver det ærede Medlem nødt til at stille hele dette Maskineri op, som han